

Прѣвзетата крѣпость.

динъ день учительтъ разказалъ на ученицитѣ си слѣдната приказка : „Въ единъ градъ имало една кула — крѣпость. Много пѣти неприятелски войници налитали отвѣнъ да прѣвзематъ кулата, но не могли, защото тя била здрава, па и войницитѣ вѣтрѣ давали винаги отпоръ на неприятелитѣ отвѣнъ. Понѣкога се случвало, щото по нѣколко неприятелски войници съ голѣма хитрость да се промѣкватъ въ крѣпостъта, но веднага бивали убити.

Врѣмето минавало, годинитѣ летѣли и кулата почнала тукъ тамъ да се разваля. Защитницитѣ ѝ сѣщо остарѣли и не могли да я пазятъ съ сѣщото геройство, както въ младо врѣме. Неприятелитѣ налитали съ по-голѣма ярость отвѣнъ.

Дошълъ нещастниятъ день. Неприятелитѣ напълно прѣвзели крѣпостъта и я разрушили“.

Като свѣршилъ приказката си, учительтъ запиталъ ученицитѣ : „Кой ще се сѣти, на какво